

وەک شیت خوشم دەویست . شتیکی سەیرە ، بوجى يەكىكمان خوش دەوى ؟ لە هەموو جىهاندا چاوت تەنبا يەك ئافەریدە بىنیت ، لە مىشكىدا تەنبا كەلکەلەي يەك خەيالت هەبى ، لە دلتا يەك حەزولە سەرلىۋانت تەنبا يەك ناو ! تاولىك كە يەكىپ بە سەر دەمەتە وەيە وەك هەلقۇلانى كانى يەك لە سەرچاوهە ، بەردىۋام لە ناخى گىانتەوە قولپ دەدات و بە درىزايى رۇژ لە هەموو جىكايەك وەك دووعا لە بەرخوتەوە دەيلىتەوە .

پیویست ناکات چىروكە كەمان بىكىرمەوە ؛ خوشەویستى هەمېشە هەمان چىروكى ھەيە ، يەك چىروك و ھىچى تر - بىنیم و خوشم ویست و ھەرئە وەندە . سالىكى رەبەق لە سايەي ئەوينى ئەودا ژىام ، لە ئامىزىدا ، لە نازىدا ، لە نىكاو و شەكائىدا نوقمبۇوم ، پىچارابۇمەوە بە بەرگىك كە بەشىك بۇو لەو . وام لىھاتبۇونم دەزانى رۇژە يان شەوە ، زىندۇوم يان مردىووم ، ئاخۇ ، لە سەرئەم زەمینە يان لە دىنلەيە كى تر دەزىم .

كەچى مەد ، چۈن ؟ نازانم ، ئاگادارى نىم ، ئىوارەيەك باران لىئى دابۇو ، بۇ سېبەينى تۇوشى كۆكەبۇو و لە جىكادا كەوت ، ھەفتەيەك مایەوە . چى پۇيىدا ئىستاش نازانم .

دوكىرەتلىك دەرمانىيان نۇوسى ، روېشتن . ئافرەتلىك دەرمانە كانى دەدایە . دەستى كەرم داگىرابۇو ، ناوجەوانى گەرم و رەش بېبۇوه ، چاوهەكانى گەش و غەم لى نىشتووبۇون :

قسەم لەگەل دەكىردى ، وەلامى دەدامەوە ، باسى چىمان كىرى ؟ بىرم نايە ، هەموويم بىر چوتەوە ، هەر ھەمووى . مەد ! بە زەممەت دوا ھەناسەي دىيە يادم - ھەناسەيە كى تەنگى لواز . سىستەرەكە وتى ئاخ ؟ ئىتىر ھەموو شىنى تىكەيشم ، تىكەيشتىم ، لە وساشەوە سەرم لە ھىچ دەرنە كىردووە .

قەشەيە كەم دى باسى (خانمەكەت) ئى بۇ دەكىردىم ، لام وابۇو قسەي پى دەلى دەرم كەرمادام مەد و وەكەسەقى ئەۋەنىيە

خوالى

خوشبۇو

چىروكى

گىدى مۇپاسان

ئارام قەرەداغى

لەئىنگلىزىيەوە كىردوویە

بە كوردى

بەپنی من و نه و بزانتی . یەکیکی ترهات ، پیاویکی تا بلنی چاک و
پوح سووکبیو ، کە باسی نه وی بو کردم گریام .

هەزئەها پرسیاریان لە بارەی دەستووری ناشتینە وە
گىرد ، ئیستا نازانم چى بۇون . بەلام تابۇوتە كەم
لابېرە - زىرمەی چەكوشەكە كاتى دواى ئەوهى لاشە كەيان
قى خىست بىزمارە گانيان پىدا دادەكوتا . ئاخ خوايە !

ناشتیان ، ناشتیان . ئا لەو كونەدا ! چەند كەسىك ،
هاربىيەك هاتىن ، بەلام من بۇى دەرچۈرم ، ڕام كرده سەر
شەقام و ماوەيەكى زۇر خولامە وە ، دوايى چۈرمە وە مالە وە
رۇزى دوايى سەرى خۇم ھەلگرت .

دۇيىنى ھاتمە وە بۇ پارىس . كاتى ژۇورى نۇوستىنە كەيم
پىنى ، ژۇورى نۇوستىنە كەمان ، پىخەفە كەمان ، شىتومەك و
ھەمۇرخانۇو كە هيشتىنە وېرنگە مەردووانە يەى لى نىشتىبۇو كە
لە مەرگ بە جى دەمىننى . بە جۇرپىك خەفت دايىگىتم ئە وەندەى
ئەمابۇو لە پەنجەرە كە وە خۇم بەهاومە سەر شەقامە كە ،
ئەمە توانى چىتىلە ئاۋەم شتىنە دا بىنېمە وە . ئەودىيوارانە
لە يارەشىان گرتىبۇو كە هيشتا رېنگە لە پىچ و درزە ھەست پى
ئەكراوە گانياندا ھەزارەھا ئە ئۆمى وجودو كۆشت و ھەناسەى
ئەوجەشار درابى .

شەپقەكەم ھەلگرت رابكەمە دەرەوە ، لە پېرىكدا
كەيىشىمە لای دەرگا كە ، بە بەرددەم ئاۋىنە كە ھۆلە كەدا
قى پەزىم ، ئە و ئاۋىنە يەى دايىتابۇو تاھەمۇرۇزىك پېش چۈونە
دەرەوە ، لە تەوقى سەرەوە تا قولە پى لە خۇى ورد بېتىھە وە ،
چۈلتى توالىت و پىلاؤ و شەپقەكە ئازە بکاتە وە .

وەك مەردوولە بەرددەم ئەم ئاۋىنە يەدا راۋەستام كە
جارەھا وېنە ئە وى پىشان داوه جارەھا ، كە دەبى ئیستا
وېنە يەكى بۇ خۇى ھەلگرتىنى . وەستام ، دەلەر زىم ، چاوم

له و پری گورستانه تازه که و گه یشتمه گورستانیکی کون
که تیایدا مردووانی ساله های را بورد و تو زیان تیکه ل به خو
بووه ، ئه وانهی خاچه کانیان نه ماون و روژله دوای روژ مردووی
تازه له جیان ده نیزین گوله کیوی و درهختی سه رووی به
ئاسماندا چووی پهش داگه پراوی به گوشتی مروف گه شه
کردوو باخیکی غه مناکی جوانی له گورستانه که دا پیک هینابوو .

ته نیا بوم ، ته او ته نیا بوم ، له پشت ده رختیکی سه وزه و
خوم مات داوله ناو گه لا ره شه چره که یدا خوم شارده ووه . خوم
توند کردووو له قه دی درهخته که و دک چون زه لامیکی که شتی
نوقم بوم خوی به ته خته داریکه وه گیرده کات .

چاوه پیم کرد تا شه و داهات و ته او تاریک بوم ، ئه وسا
ئه ویم به جی هیشت و ورد ورد بـهـهـنـگـاـوـیـ هـیـوـاـشـ وـ خـامـوشـ
بـهـسـهـرـ ئـهـوـزـهـوـیـیـهـدـاـ ،ـ ئـهـوـزـهـوـیـیـهـ پـرـ مـرـدوـوـهـداـ ،ـ
گـهـرـامـ -ـ زـورـ گـهـرـامـ ،ـ ئـیـجـگـارـ زـورـ ،ـ گـورـهـ کـیـمـ نـهـ دـوـزـیـهـ وـهـ .ـ

ده ستم دریز کردووو ، چاوم زهق کردووو ، له کیل و به رده کان
هـهـلـ دـهـکـهـوـتـمـ ،ـ دـهـسـتـمـ ،ـ پـیـمـ ،ـ ئـهـژـنـوـ سـهـرـمـ دـهـیـانـدـاـ لـهـ
بـهـرـدـهـکـانـ وـهـرـ بـومـ نـهـ دـوـزـرـایـهـ وـهـ .ـ وـدـکـ کـوـیـرـ دـهـ سـتـمـ بـهـ
گـورـهـ کـانـدـاـ دـهـهـنـیـاـ ،ـ بـهـرـدـوـ ،ـ خـاـجـ وـ شـیـشـ ئـاسـنـ وـ ئـیـکـلـیـلـ
شـوـشـهـ وـ کـوـلـ دـهـنـاسـیـهـ وـهـ ،ـ بـهـ پـهـنـجـهـ نـاـوـهـ کـانـ دـهـ خـوـینـدـهـ وـهـ .ـ
بـهـ لـامـ چـونـ شـهـوـیـکـهـ ،ـ چـونـ شـهـوـیـکـهـ !ـ نـهـ دـوـزـیـهـ وـهـ .ـ

مانگ له ئاسماندا نه بوم ، چون شه ویکه ! ترس
دایگرتم ، ترسیکی کوشنده لهم پیچکه ته سکانه دا ، له نیوان
دوو پیز گوردا ! گور ، گور ، هه موولا هر گور ! لای راست ،
چه پ ، به ردهم ، پاشه وه ، چواردهور ، هه موو جیکه یک هر
گوردوو . ئه ژنوم دله رزی ، هیزی پوشتنم نه ما ، له سه
گورپیک دانیشتم . گویم له تریهی دلم بوم ، گویم له شتیکی
تریش بوم - ده نیکی تیکه لاوی نه ناسراو ! تو بیلی ئه م دنه
له میشکه ترساوه که مه وه ، یان له شه وی خاموش یا خود له ژیر
زه مینه وه هه لب قولیت ! چاوم به چواردهور مدا گیرا . چه ند

پریبووه ئاوینه که ، قوولایی ئاوینه ئیستا به تال که روژی له
پوژان به جوانی ئه و پر بیبوو و دک نیگای شیتنه ئی من ئه ویش
ئه وسا خاوه نهه مو و وجودی ئه و بوم . هه ستم کرد ئاوینه که م
خوش ده وی ، ده ستم لی دا ، سارده بیوو . ئاخ ! یاد ، یاد !
ئاوینه ئی خه فه تاوی زیندووی ترسناک ، سه به بکاری هه مو
ناخوشی یه کانمان ! ئای که به خته و هر وه ئه و که سهی دلی و دک
ئاوینه وینه ئی تیدا دروست ده بی و ده کوژیت وه ، ئه وهی
تیایدایه ، ئه وهی له بـهـرـدـهـمـیدـاـ روـوـیـ دـاـوـهـ وـهـ رـجـیـیـهـ
سـهـیـرـیـ کـرـدوـوـهـ وـهـ خـهـ یـالـیـدـاـ رـهـنـگـیـ دـاـوـهـ وـهـ ،ـ هـهـ موـوـیـ
بـهـرـدـهـ چـیـتـهـ وـهـ !ـ ئـایـ کـهـ نـازـارـمـ چـهـ شـتـ .ـ

چوومه ده ره وه ، بـیـهـ وـهـیـ خـومـ ،ـ بـیـهـ وـهـیـ خـوشـمـ
بـزـانـمـ یـانـ بـمـهـوـیـ بـهـرـهـ وـهـ گـورـستانـ کـهـ وـتـمـهـ پـیـ .ـ گـورـهـ
بـچـکـوـلـهـ کـیـمـ دـوـزـیـهـ وـهـ ،ـ خـاـجـیـکـیـ مـهـرـمـ بـوـ ئـهـمـ دـوـسـیـ وـشـهـیـهـ
«ـ خـوـشـ ،ـ دـهـ وـیـسـتـ ،ـ خـوـشـ وـیـسـتـرـاـبـوـوـ ،ـ مـرـدـ !ـ »

له ویدایه ، له م ژیره دایه ، ده بزی ! خواهی ! که وتمه
هه نسک دان و سه رم نا به زه ویه که وه . به و جوره ما وهی کی زور
مامه وه تاشه و داهات ، ئه وسا حه زیکی کیوی یانه و سهیر
سواری سه رم بوم ، خولیای ئه وینداریکی نائومید . ویستم
شه وله نزیکیه وه بـهـسـهـرـبـهـرـمـ ،ـ دـواـشـهـ وـتـیـلـهـ سـهـرـ گـورـهـ کـهـیـ
بـگـرـیـمـ .ـ بـهـ لـامـ لـهـ وـانـهـیـ بـمـبـینـ وـ دـهـرـمـ بـکـهـنـ .ـ چـیـ بـکـهـمـ ؟ـ
هه ستم بـیـرـمـ لـهـ مـ شـارـیـ مـرـدوـوـانـهـ کـرـدهـ وـهـ ،ـ گـهـرـامـ .ـ گـهـرـامـ .ـ

ئای ئه م شاره چه ند بـچـوـوـکـهـ لـهـ چـاـوـشـارـیـ زـيـنـدوـوـانـداـ ،ـ کـهـ چـیـ
مـرـدوـوـانـ ئـیـجـگـارـ لـهـ زـيـنـدوـوـانـ زـورـتـرـنـ ،ـ ئـهـ چـوارـ نـهـ وـهـ
زـيـنـدوـوـهـیـ کـهـ لـهـ هـهـ مـانـ کـانـدـاـ دـهـزـینـ ،ـ پـیـوـسـتـیـانـ بـهـ خـانـوـوـیـ
بـهـرـزوـ شـهـقـامـهـ ،ـ بـهـ پـوـونـاـکـیـ رـوـزـشـادـنـ ،ـ ئـاوـیـ کـانـیـ
دـهـخـوـنـهـ وـهـ ،ـ شـهـرـبـهـتـیـ مـیـوـژـوـ نـانـیـ کـیـلـگـهـ دـهـخـونـ کـهـ چـیـ
هـهـزـارـهـاـ نـهـ وـهـیـ مـرـدوـوـانـ ،ـ بـهـ جـوـرـهـاـ پـلـهـ وـ پـایـهـ وـهـ ،ـ
لـهـسـهـرـتـایـ مـیـشـوـوـهـ وـهـ تـاـ ئـهـمـرـوـ تـهـنـیـاـ هـیـچـیـانـ بـهـسـهـ ،ـ تـاقـهـ
کـیـلـگـهـ یـکـهـ کـهـ ئـهـ وـیـشـ هـیـچـ نـیـهـ .ـ زـهـوـیـ بـهـ خـیـرـ هـاتـنـیـانـ دـهـ کـاتـ ،ـ
لـهـ بـهـرـدـهـ چـنـهـ وـهـ بـهـ دـوـعـاـ !

خه‌ریکی نووسینی راستی‌یه‌کهین . بوم ده‌رکه‌وت نووسراوی سه‌رگوشه‌کان فری به‌راستی‌یه‌وه‌نیه ، و مردووه‌کان هه‌موویان دهست‌پیس و ساخته‌چی و دروزن و فیل‌باز و به‌خیل و عه‌بیدارو پیس بون . هه‌موویان دزی و ته‌له‌که‌یان کردوه‌و چی کاری ناشیرین و شه‌رمه‌زاری‌یه لی‌یان و دشاوه‌ته‌وه . به‌لی هه‌موویان ، ئه‌م باوکه چاکانه ، ئه‌م هاووسه‌رده دلسوزانه ، ئه‌م کوپه‌په‌رستراوانه ، ئه‌م کاره‌که‌ره ته‌مینانه ، ئه‌م بازگانه سه‌ر راستانه ، ئه‌م ژن و پیاوانه که گوایه هه‌رگیز پی‌یان خوار دانه‌ناوه !

هه‌موو خه‌ریکی نووسین بون ، له‌و لانه‌ی نه‌مری‌یه‌یانه‌وه ئه‌و راستی‌یه رهق و ترسناک و پیروزانه‌یان ده‌نووسی که که‌سانی ئه‌م دنیا لی‌ی بی‌خه‌بئن یان خویان و اده‌رده‌خن ئاگایان لی‌ی نه‌بئن .

وتم ئیستا ره‌نگه ئه‌ویش له کوپه‌که‌ی راست بوبیت‌وه ، بوبیه بی‌ترس به ناو کوپه‌کاندا ، به‌ناو لاشه‌و په‌یکه‌ره‌کاندا که‌وتمه‌که‌پان ، دل‌نیابووم ده‌یدوزه‌وه . له دووره ده‌موچاوه‌له کفن پیچراوه‌که‌یم ناسیه‌وه . خاچه مه‌رمه‌په‌که‌ی که له‌وه‌و پیش لی‌ی نووسرابوبو « خوشی‌ده‌ویست ، خوش ویسترابوبو ، مرد » ئیستا ئه‌مه‌ی لی‌ننوسرابوبو : « پوژیکیا بونخه‌له‌تاندنی دل‌داره‌که‌ی چووه ده‌ره‌وه ، باران بوبو ، سه‌رمای بوبو ، مرد . »

دوایی ده‌رکه‌وت ده‌مه و به‌یان به بورداوه‌بیی له نزیک کوپیکه‌وه دوزراوه‌ته‌وه .

*** *** *** ***

لهم کتیبه‌وه و مرگیراوه :

88 SHORT STORIES BY GUY DE MAUPASSANT, LONDON 1954, PP 792—797

ویند امامه‌وه ، نازانم ! ترس بی‌گیانی کرده‌بوم ، مهست بوبوبوم ، و هخت بوبو بقیزینم ، بمرم . له پریکدا هه‌ستم کرد ئه‌و وحه مه‌رمه‌بدهی له سه‌ری دانیشت‌بوم ده‌جوولیت‌وه .

به‌هله‌دا نه‌جووبوم ، وک یه‌کی له‌ژیره‌وه پانی پیوه بذنی ده‌جوولایه‌وه . به پرتاو خوم هه‌لایه سه‌ر گوپیکی‌تر . به‌لی ، بینیم ئه‌و به‌رده‌ی هه‌ر ئیستا به‌جیم هیشت راست بوبوه هردوویه‌ک ده‌رکه‌وت که بربیتی بوله په‌یکه‌ریکی پووت‌وه به هشتت چه‌ماوه‌که‌ی پانی به به‌رده‌که‌وه ده‌نا . بینیم ، جوان بینیم ، گه‌رجی شه‌و له کوپه تاریکتر بوبو ، له‌سه‌ر خاچه‌که نووسرابوبو : لیره‌دا ژاک تولیقان راکشاوه که له ته‌مه‌نی په‌نجاو به‌ک سالیدا کوچی دوایی کردوو ، پیاویکی چاکو ده‌ستپاک بوبو ، خیزانه‌که‌ی خوش ده‌ویست ، له ژیره‌رحمه‌تی یه‌زداندا گیانی سپارادوه .

پیاوه مردووه‌که ئه‌م بشانه‌ی خوینده‌وه که له‌سه‌ر گوپه‌گه‌ی نووسرابوبو ، ئینجا به‌ردیکی تیزی بچوکی له سه‌ر پیکه‌که‌هه‌لکرت و ده‌ستی کرد به کوژاندنه‌وه‌یان . که لی‌بوبوه به گوشه‌ی چاوه بوشه‌کانی سه‌یریکی ئه‌و چاله‌ی کرد که تا سالیک له‌وه‌و پیش تیدا راکشاوبو و به نووکی ئیسقانیک که روژی له روژان په‌نجه‌ی شایه‌تمانی بوبوه وک به ده‌نکه شقارته له‌سه‌ر دیوار پنوسی ئه‌م بشانه‌ی نووسی : لیره‌دا ژاک تولیقان راکشاوه که له ته‌مه‌نی په‌نجاو یه‌ک سالیدا کوچی دوایی کردوووه . به هوی نه‌سره‌وتی خویه‌وه بوبوه هوی مه‌رگی ناوه‌ختی باوکی که‌حه‌زی ده‌کرد میراتی‌یه‌که‌ی بونمینیت‌وه . ئه‌شکه‌نجه‌ی خیرانه‌که‌یی ده‌دا ، ئه‌شکه‌نجه‌ی مثاله‌که‌یی ده‌دا ، فیلی له دراویسکانی ده‌کردو بیتوانیایه دزی ده‌کرد . مروقیکی به‌دفه‌ربوبو .

مردووه‌که که نووسینه‌که‌ی ته‌واوکرد ، پیکه‌نینی به خوی ده‌ههات . کاتی ئاپر ده‌دهمه‌وه ده‌بینم هه‌موو گوپه‌کان کراوه‌ته‌وه و مردووه‌کان هاتونه‌ته ده‌ره‌وه و هه‌موو نووسینی سه‌ر گوپه‌کانیان کوژاندوت‌وه که که‌سوکاریان ذه‌وسیویانه و